

*Нечестивият ще бъде хванат
от собствените си
беззакония, и с възетата на
своя грях ще бъде държан.
Той ще умре от своето
нежелание да се поучи, и от
голямото си безумие ще се
заблуди.*

Притчи 5:22-23

Не е лесно да изгубиш илюзиите си особено когато не разполагаш с други патерици.

Не е лесно да признаеш пред себе си и пред хората, че качества на твоята личност не са твоя собственост, а са взети назаем. Защото несъзнателно си се нагаждал, предавайки същността си, за да не бъдеш отхвърлен, за да не те обвинят в различност.

Моята криза на зрелостта достигна връхната си точка преди шест години и понеже беше доста позакъсняла (приема се, че това става през пубертета), доведе до крайно болезнено разчистване на нередни постъпки, погрешни решения, афиширани чувства, фалшиви отношения. Последва огромната разрушителност на граденото без Господа. Започнах да отстранявам първо "външното зло" в живота си - това стана сравнително лесно, защото то не ми трябваше. После премахнах и "външното добро", от което имах полза и без което ми беше страшно трудно, но то си оставаше неизградено отвътре, неусвоено от личността ми. Това ми отне цели три години.

После разграждах тези емоционални вериги в мисленето си, чрез които се бях защитавала от хората: навици, свързани с жестоко самоподценяване; други, компенсиращи първите, чрез които се самоизтъквах; досадна и дребнава разсъдъчност; анализирани на излишни подробности в думи и жестове; безот-

говорно прехвърляне на вина върху другите, а след това понасяне на отговорност за чужди грешки и т.н. Сблъсках се с безброй крайности вътре в себе си, дори и с взаимноизключващи се реакции към едно и също нещо, за да осъзная накрая, че съм напълно объркана и безпомощна, и то не само в този момент, а по принцип още от детството си.

Започнах жадно да поглъщам всякаква психологическа литература. Постепенно разбрах, че отдавна съм оставила зад гърба си своята спонтанност, че съм се впуснала да трупам интелект, заимстван от видни светски авторитети, че емоционалната ми сила е една "замръзнала река". Нищо от това, което прави жената женствена, т.е. търпение, постоянство, отвореност към нуждите, топлина, не присъстваше в моя изкривен характер. Бях импулсивна, непостоянна, бронирана, студена към другите (от страх, но и от гордост), критична, мнителна и като цяло - в

непрекъсната вътрешна надпревара, а следователно и непрестанно напрежение, дълбока и трайна тревожност.

Мислите, чувствата и волята ми никога не бяха в хармония - нито в работата, нито в любовта. Съвсем естествено и здравето ми не беше добро - опитвах се да запълня всяка емоционална нужда с удоволствието от храната. И проблемите ми се наслагваха един върху друг точно както пластове на парче торта. Диетите в своето разнообразие и краткотраен ефект само подсилваха чувството ми за безволие и враждебността ми към себе си и към близките.

И когато празнотата в сърцето ми стана безгранична, Бог се намеси в живота ми. По-късно разбрах, че е станало точно когато и както трябва, защото вече бях отвърнала очи от себе си и Го търсех и защото само Той е безграничен в Любовта си, в Справедливостта си, в Мъдростта си...

ОТ ИЛЮЗИИТЕ

Много нежно, но и съвсем категорично Бог ме привлече към Себе Си, като подготвяше постепенно цялото ми същество за предстоящото новородение. С новите си духовни очи видях как Той ме е пазил през годините на моето неверие, когато в невежеството си съм Го пренебрегвала - допитвах се до астролози и гадателки, заменях Го с различни философски и окултни учения, с безпочвени теории за самоусъвършенстване. Но искрено Му благодаря, че и тогава Той присъстваше дълбоко някъде в душата ми, макар и само като неясен стон, за да ми покаже, че абсолютната Истина не е в мъдростта на света, в който всичко е относително.

Дълго време след като чух благата вест за възкръсналия

Иисус Христос в сърцето си. Той ме убеждаваше да не отстъпвам централното място в живота си, да приема Иисус, но "Аз" да ръководя нещата.

Когато бях готова да слушам Бога, Той ми изпрати хора, които не само са Го търсили, но и са Го намерили, за да живеят сега и завинаги! По Неговите правила. Чрез личните им свидетелства и книгите, които ми даваха, придобивах постепенно яснота, принципност, последователност, постоянство и увереност. Започнах да ходя на църква и с радост открих, че поклонението на вярващите там не е само формалност, а истинска вътрешна потребност.

Получих безценен подарък - Библия - котвата, която окончателно уравни представата ми за смисъла на живота, люшкана досега от неверие към суеверие и обратно.

КЪМ Истината

Спасител, аз не се разкайвах за многобройните си грехове. Търсех си всякакви "логични" оправдания. В сърцето ми цареше идолопоклонство от различно естество, а творческите заложби, с които Той ме е надарил, за да прославям името Му, бяха захвърлени и изродени в роптаене и мързел. Но Бог преобрази всичко и изгълни Своя божествен план за моето лично спасение. Понеже осъзнавах какво е станало на Голготския кръст само с разума си, а сърцето ми чакаше, закоравяло, без да чувства струящата Любов от заместническата жертва на Божия Син, Бог ме поведе в единствено правилната посока - всекидневно да разсъждавам върху Личността на Спасителя. Така Той ме спаси от дяволските стрели, насочени право към незрялата ми емоционалност с комплекса за негълноценност и самотността. Разбира се, противникът на душата ми - Сатана - не остана безучастен както преди, така и след като приех

После получих безценен подарък - Библия - котвата, която окончателно уравни представата ми за смисъла на живота, люшкана досега от неверие към суеверие и обратно. След като започнах да изучавам Божието Слово, всичко се промени, всичко намери своето място и стъпи на твърда основа. Редувах се свръхестествени съвпадения между въпросите, които ме интересуват, и темите на проповедите в църквата. Неведнъж "ужилвана" в сърцето, се смирявах все повече и повече, а когато излях душата си пред Господа и искрено се покаях за греховете си, плаках неистово цяла нощ. На другия ден, нереално спокойна, опростена, измита от греха, разбрах, че наистина Божият мир не може да бъде схванат с ограниченото човешко разбиране, но може да бъде почувстван като предвкушане на небесното блаженство, което е на разположение само на хората, приели Христос за личен Спасител.

И сега управлението на живота ми е в любещите Иисусови ръце. Той ми даде липсващите търпение и сила, за да променя навиците си. Всички суетни и недостойни желания на тялото, които преди ръководеха поведението ми, отстъпиха пред решимостта да работя за благовестието - единствената професия, в която никой не се пенсионира. Сега не се надпреварвам с времето, не се страхувам от смъртта - вечността ми принадлежи заради Божията милост и благодат, а не заради делата ми.

Сравнявам се единствено с Христос като пример за смирено и покорно служение - първо на Бога, а после на ближния, както на себе си.

Марина Тодорова